

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Σήμερα γράφει ο **Λέανδρος Μπόλαρης**

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση, το φάντασμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Όταν η ΝΔ κέρδιζε τις εκλογές πέρσι το καλοκαίρι, φιλοδοξούσε όχι μόνο να εφαρμόσει τις πιο άγριες επιθέσεις στα δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης αλλά και να φέρει σε πέρας μια ιδεολογική και πολιτική επίθεση στην Αριστερά. Ο Μητσοτάκης πίστευε ότι βρίσκεται στον αφρό του κύματος του «τραμπισμού». Σήμερα είναι πια καθαρό ότι έχουμε μια κυβέρνηση σε κρίση και μια άρχουσα τάξη σε πανικό.

Η φετινή επέτειος της εξέγερσης δεν γίνεται σε «κανονικές» συνθήκες. Η πανδημία είναι εκτός ελέγχου, παγκόσμια αλλά και εδώ. Πρόκειται για μια παταγώδη αποτυχία όχι μόνο

μιας κυβέρνησης αλλά ενός ολόκληρου κοινωνικού συστήματος τυφλής συσσώρευσης στο κυνήγι του κέρδους, που καταστρέφει τη φύση, απειλεί την υγεία, κατασπαταλά τον κοινωνικό πλούτο και υπονομεύει την επιστήμη.

Όμως αυτό που νοιάζει την κυβέρνηση και την άρχουσα τάξη εδώ (όπως και σε όλον τον κόσμο) είναι να προστατέψουν τα κέρδη των καπιταλιστών από τη νέα βουτιά της οικονομίας, μιας και η «απότομη ανάκαμψη» από την προηγούμενη καραντίνα, αποδείχτηκε όνειρο θερινής νυκτός. Θέλουν να φορτώσουν το θανατερό κόστος σε μας, ετοιμάζοντας **νέα «κορωνο-μνημόνια»**, με περικοπές, ιδιωτικοποιήσεις και λιτότητα, νόμους λαιμητόμο για συνδικαλισμό και απεργίες, απαγορεύσεις στις διαδηλώσεις. Οι ρατσιστικές-ισλαμοφοβικές εκστρατείες, το εθνικιστικό δηλητήριο είναι η άλλη όψη αυτής της επίθεσης.

Όλα αυτά συνοδεύονται από υποκριτικά κηρύγματα «ατομικής ευθύνης» και γελοίες απαγορεύσεις. Η προσπάθεια να απαγορευτεί η φετινή πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία είναι κομμάτι αυτής της προσπάθειας. Η κυβέρνηση έχει το θράσος να λέει ότι μια εργατική νεολαιίστικη διαδήλωση είναι το ίδιο με τις στρατιωτικές παρελάσεις της 28ης Οκτώβρη και της 25 Μάρτη. Τέτοιες απόπειρες, σε συνθήκες χρεοκοπίας των από πάνω που η πολιτική τους κοστίζει ζωές, εξοργίζουν και δεν φοβίζουν.

Η κρίση του συστήματος είναι παγκόσμια, το ίδιο και η αντίσταση. Ο Τραμπ δεν θα ήταν παρελθόν χωρίς τους συγκλονιστικούς αγώνες όλων των τελευταίων χρόνων στις ΗΠΑ με αποκορύφωμα τον ξεσηκωμό του **BLM**. Από την Νιγηρία της εξέγερσης ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα αλλά και ενάντια στις ταξικές ανισότητες, μέχρι την Πολωνία των εκατομμυρίων διαδηλωτών/τριών για το δικαίωμα στην έκτρωση, την Λευκορωσία των απεργιών και την Ταϊλάνδη που -όπως εκείνο τον Νοέμβρη του '73- η νεολαία βγαίνει στους δρόμους κόντρα στα τανκς. Η εργατική τάξη μπορεί να βάλει την σφραγίδα της σε αυτό το νέο κύμα των αγώνων και εξεγέρσεων.

Αυτός ο Νοέμβρης μας βρίσκει πιο δυνατούς, μετά την **ιστορική αντιφασιστική νίκη της 7 Οκτώβρη** και την καταδίκη της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής. Δεν είναι ήττα «μόνο» της ναζιστικής συμμορίας, αλλά και της «δεξιάς πολυκατοικίας» που ιστορικά κρατούσε στα βρόμικα υπόγειά της τους φασίστες και την ακροδεξιά, συνολικότερα της άρχουσας τάξης που επενδύει στο **ρατσισμό** και τον **εθνικισμό**.

Είναι νίκη του εργατικού κινήματος, όχι του «συνταγματικού τόξου», του Μητσοτάκη ή του Χρυσοχοϊδή που με τα διαρκή αίσχη των μπάτσων του αποδεικνύει ποιες πλάτες είχε η ναζιστική εγκληματική οργάνωση. Φέρνει μαζί του **τη δύναμη των εργατικών αγώνων**

από τα νοσοκομεία μέχρι τον επισιτισμό, που απαιτούν λεφτά για την υγεία και την παιδεία όχι για την αστυνομία και τους εξοπλισμούς, την οργή των ταξικών μας αδελφιών των προσφύγων και των μεταναστών, την ορμή των μαθητικών καταλήψεων.

Ο φετινός γιορτασμός της εξέγερσης του Νοέμβρη θα γίνει σημείο συνάντησης όλων αυτών των αγώνων και βήμα για την κλιμάκωσή τους. Πρώτος σταθμός **η πανεργατική απεργία της 26 Νοέμβρη**. Για να φορτωθούν οι τράπεζες και οι καπιταλιστές το κόστος της κρίσης. Για να κατακτήσουμε άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, χαρτιά για τους μετανάστες. Για να γκρεμίσουμε το λοκντάουν της κυβέρνησης στα δικαιώματα και τη ζωή της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Για να επιβάλουμε την εργατική αντικαπιταλιστική εναλλακτική στο σύστημα της αρρώστιας, της φτώχειας, του εθνικισμού και του ρατσισμού.

Αυτή η εναλλακτική γίνεται πιο ορατή και αναγκαία σήμερα. Η πάλη για μαζικές προσλήψεις, για κρατικοποίηση της ιδιωτικής υγείας, για πραγματικά μέτρα προστασίας απέναντι στην πανδημία, βάζουν επί τάπητος το ζήτημα του ελέγχου της εργατικής τάξης στη ζωή της και της δυνατότητάς της να σώσει την κοινωνική πλειοψηφία από την καταστροφή.

Και για να δυναμώσουμε την επαναστατική αντικαπιταλιστική Αριστερά. Την Αριστερά του **διεθνισμού** και των **αγώνων** που δεν δίνει συναινέσεις στην κυβέρνηση, τους «θεσμούς» και την άρχουσα τάξη, τότε στο όνομα της **«τουρκικής επιθετικότητας»**, τότε στο όνομα της **«υγειονομικής κρίσης»**.

Αυτή η Αριστερά, έχει ρίζες που πάνε πίσω σε εκείνο τον Νοέμβρη του 1973 και στον καθοριστικό της ρόλο στην εξέγερση. Από τότε, σε κάθε κρίσιμο σταυροδρόμι, έδινε την απάντησή της κόντρα στους συμβιβασμούς της ρεφορμιστικής Αριστεράς, τροφοδοτούσε και τροφοδοτούταν η ίδια από τις ριζοσπαστικές αναζητήσεις του κόσμου της Αριστεράς, των εργαζόμενων, της νεολαίας. Αυτό το καθήκον -και την πρόκληση- έχει μπροστά της η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** σήμερα. **Σαράντα επτά χρόνια μετά, η αντιπολίτευση γίνεται στο «πεζοδρόμιο» όχι στα έδρανα της βουλής και ο δρόμος του Νοέμβρη παραμένει πάντα επαναστατικός!**

Ο Λέανδρος Μπόλαρης είναι μέλος της ΚΕ του ΣΕΚ